

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I.ÚS 12/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, Krmanova 16, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 0 Er 1515/1999-64 z 13. augusta 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. V petite ústavnej sťažnosti navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň požaduje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako oprávnená v exekučnom konaní vedenom proti povinnému [REDAKOVANÉ], začatom v roku 1999. Dňa 29. mája 2020 doručil súdny exekútor sťažovateľke upovedomenie o zastavení starej exekúcie (ďalej len „upovedomenie“) podľa § 5 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“), súčasťou ktorého bola výzva na zaplatenie trov starej exekúcie vo výške 42 eur. Proti upovedomeniu podala sťažovateľka námietky, v ktorých jednak tvrdila, že upovedomenie malo byť doručené spoločnosti [REDAKOVANÉ], na ktorú bola 12. decembra 2019 postúpená pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní, a zároveň namietala, že súdnemu exekútorovi nevznikol nárok na náhradu paušálnych trov, pretože exekúcia nebola zapísaná v Centrálnom registri exekúcií k 30. aprílu 2016.

3. Okresný súd jej námietky zamietol napadnutým uznesením vydaným sudcom. Vo vzťahu k postúpeniu vymáhanej pohľadávky s odkazom na ustanovenia zákona č. 233/2019 Z. z. konštatoval, že po 1. januári 2020 stratil právomoc vo veci konať a rozhodnúť, keďže k zastaveniu exekúcie došlo *ex lege* dňom uplynutia rozhodnej doby. Dodal, že v prípade postúpenia pohľadávky vymáhanej v starej exekúcii na iného oprávneného bez toho, aby došlo k zmene účastníka konania na strane oprávneného (rozhodnutím exekučného súdu), sa upovedomenie doručuje pôvodnému oprávnenému. Okresný súd pre priznanie nároku súdному exekútorovi na paušálne trovy nevyžadoval včasnosť zápisu starej exekúcie do Centrálného registra exekúcií, ale iba existenciu zápisu ako takého.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu argumentuje vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v nasledujúcich argumentačných celkoch:

a) okresný súd neporozumel jej argumentácii, keďže nežiadala rozhodnúť o zmene v osobe oprávneného, ale tvrdila, že upovedomenie sa malo doručovať novému oprávnenému bez rozhodnutia exekučného súdu o pripustení zmeny v osobe oprávneného, dôsledkom čoho sa jeho rozhodnutie stalo nesprávnym, zmätočným a nepreskúmateľným;

b) nevysporiadal sa s jej zásadným argumentom týkajúcim sa aplikácie § 235 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého sa exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, dokončia podľa doterajších predpisov. Na zmenu v osobe účastníka exekučného konania sa preto vzťahuje § 37 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. septembra 2005 (toto znenie sa zhoduje so znením účinným do 1. februára 2002, pozn.), v zmysle ktorého sťažovateľka preukázala súdnému exekútorovi postúpenie pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávky vo forme notárskej zápisnice, čím splnila všetky podmienky, ktoré Exekučný poriadok v predmetnom znení požadoval na to, aby došlo k procesnej zmene účastníka exekučného konania. Žiadne osobitné rozhodnutie exekučného súdu nebolo preto potrebné. Uvedený postup podľa sťažovateľky vyplýva aj z odbornej literatúry a dlhoročnej praxe súdov, ktoré v prípade zmeny v osobe účastníka exekučného konania začatého pred 1. februárom 2002 nerozhodovali osobitne o pripustení zmeny. V tejto súvislosti sťažovateľka odkázala na princíp právnej istoty, osobitne princíp legitímneho očakávania, v zmysle ktorého by súdy mali rovnaké prípady posudzovať rovnako. Okresný súd neodôvodnil, prečo na zmenu oprávneného v exekučnom konaní bolo nutné osobitné rozhodnutie o pripustení tejto zmeny. Ustanovenie § 235 ods. 2 Exekučného poriadku vytvára pre pôsobenie prechodného § 238 Exekučného poriadku účinného od 1. septembra 2005 hranicu časového pôsobenia na exekučné konania začaté pred 1. februárom 2002, ktoré sú zmenou od roku 2005 nedotknuté;

c) okresný súd posúdil nesprávne aj nárok súdneho exekútora na náhradu paušálnych trov, keďže nesprávne interpretoval a aplikoval § 6 ods. 4 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. tým, že nezohľadnil poznámku 7, odkaz na § 243d ods. 3 Exekučného poriadku. Podľa názoru sťažovateľky mal súdny exekútor povinnosť zapísať neprávoplatne skončené exekúcie do Centrálného registra exekúcií do 30. júna 2016;

d) sťažovateľka namieta aj porušenie Civilného sporového poriadku, keďže o jej námietkach nerozhodoval vyšší súdny úradník, proti rozhodnutiu ktorého je prípustná sťažnosť, ale rovno sudca okresného súdu, ktorý tento postup nijako neodôvodnil.

5. Už popísané nesprávne rozhodnutie okresného súdu malo podľa sťažovateľky za následok aj porušenie práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľky označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým uznesením okresného súdu, ktorými boli zamietnuté jej námietky proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, ktorej súčasťou bola výzva na zaplatenie trov starej exekúcie vo výške 42 eur.

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09, IV. ÚS 481/2013), ak zistí, že rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

9. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014).

10. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu alebo inú ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

11. Ústavný súd pripomína, že už posudzoval upovedomenia o zastavení starých exekúcií vrátane výziev na úhradu paušálnych trov starých exekúcií a považoval ich za ústavne udržateľné, rešpektujúce a primeraným spôsobom interpretujúce do úvahy prichádzajúce aplikované právne normy, najmä zákon č. 233/2019 Z. z. (napr. I. ÚS 254/2020, I. ÚS 221/2020, IV. ÚS 512/2021).

12. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu uznesenia o zamietnutí námietok proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, pričom jeho

úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver okresného súdu o zamietnutí námietok sťažovateľky zakladá na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli v kontexte sťažovateľkou uplatnenej argumentácie v jej námietkach dostatočne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Exekučného poriadku a zákona č. 233/2019 Z. z. okresným súdom v jej veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

13. Konkrétne sťažovateľka namieta, že sa okresný súd nevysporiadal s jej zásadným argumentom, že v exekučnom konaní, ktoré sa začalo do 1. februára 2002, na zmenu v oprávneného postačuje súdnemu exekútorovi preukázať, že na nového oprávneného prešlo právo z exekučného titulu listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom, teda bez potreby osobitného rozhodnutia exekučného súdu o pripustení zmeny oprávneného. Ustanovenie § 235 ods. 2 Exekučného poriadku vytvára hranicu časového pôsobenia na exekučné konania začaté pred 1. februárom 2002, ktoré sú zmenou právnej úpravy od roku 2005 (povinnosť súdneho exekútora predložiť návrh na pripustenie zmeny účastníka konania súdu) nedotknuté. S uvedeným spája aj námietku o neporozumení jej argumentácie okresným súdom.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením konštatuje, že okresný súd v bode 11 uznesenia o zamietnutí námietok ustálil, že v prípade, ak bola postúpená pohľadávka vymáhaná v starej exekúcii na iného oprávneného a nedošlo k zmene účastníka konania na strane oprávneného, teda neexistuje rozhodnutie súdu o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného, upovedomenie o zastavení starej exekúcie sa doručuje pôvodnému oprávnenému, ktorý je povinný uhradiť trovy starej exekúcie.

15. Je potrebné pripustiť, že vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že Exekučný poriadok v exekučných konaniach začatých do 1. februára 2002 vôbec nepredpokladal rozhodovanie súdu o zmene oprávneného v exekučnom konaní, a preto mal súdny exekútor bez toho, aby súd rozhodoval o zmene na strane oprávneného, poslať upovedomenie priamo novému oprávnenému, okresný súd neuviedol žiadnu konkrétnu odpoveď. V tejto súvislosti však ústavný súd považoval za vhodné, rešpektujúc princíp racionality pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, posúdiť, či v prípade, ak by nedošlo k uvedenému nedostatku, by prichádzalo do úvahy priaznivejšie rozhodnutie pre sťažovateľku.

16. Východiskom pre zamietnutie námietok sťažovateľky bol právny názor okresného súdu, že v prípade absencie rozhodnutia súdu o pripustení zmeny oprávneného, hoci bola vymáhaná pohľadávka postúpená na nového oprávneného, upovedomenie o zastavení starej exekúcie má byť doručované pôvodnému oprávnenému. Sťažovateľka považuje tento názor za rozporný s odbornou literatúrou a dlhoročnou praxou súdov.

17. Ústavný súd sa v tejto súvislosti oboznámil s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 ECdo 310/2013 z 26. marca 2014. Tento v predmetnej veci na exekučné konanie začaté v roku 1998 aplikoval ustanovenie § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, ktoré otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní riešilo len čiastočne, keďže neupravovalo konkrétny postup účastníkov exekučného konania, súdneho exekútora a exekučného súdu v prípade prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu po začatí exekučného konania. Preto bolo podľa jeho názoru potrebné v zmysle § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku [účinného do 30. júna 2016, pozn.; ďalej len „OSP“] v danom prípade aplikovať § 92 ods. 2 a 3 OSP o zmene účastníka konania. Najvyšší súd poukázal

na skutočnosť, že tvrdený prevod alebo prechod práv z exekučného titulu sa môže stať predmetom sporu, ktorý však exekútor nie je oprávnený sám riešiť. Len súd môže posúdiť, či okolnosti uvádzané v oznámení sú spôsobilé privodiť prevod alebo prechod práv alebo povinností z exekučného titulu a či predložené listiny sukcesiu do práv a povinností oprávneného alebo povinného aj preukazujú. Správnosť záverov exekučného súdu môže byť následne preskúmaná v rámci odvolacieho konania a za istých okolností aj konania dovolacieho (do 31. decembra 2014, pozn.). Najvyšší súd považoval za neakceptovateľné, aby bol súd viazaný tým, ako otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní posúdil súdny exekútor. Z uvedeného vyvodil záver, že ak aj bola prax účastníkov exekučného konania a súdnych exekútorov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. taká, že na zmenu oprávneného alebo povinného stačilo oznámiť súdnemu exekútorovi, že došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu na inú osobu, a predložiť listinu, ktorá túto skutočnosť preukazovala, nebola správna a ani v súlade so zákonom, keďže aj v exekučnom konaní platí, že právne záväzný výklad zákona podáva výlučne súd.

18. Skutočnosť, že exekučné súdy postupovali pri zmene oprávneného v exekúciách začatých pred 1. februárom 2002 v zmysle § 92 ods. 2 a 3 OSP (resp. § 80 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku), vyplýva napr. z uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 110/2013 z 11. septembra 2013 a Okresného súdu Košice I č. k. 0 Er 5828/199 zo 6. mája 2021. Obdobný postup všeobecných súdov je ústavnému súdu známy aj z jeho rozhodovacej činnosti, napr. vo veciach II. ÚS 475/2010, II. ÚS 470/2021.

19. Sťažovateľkou namietaný právny názor okresného súdu o nevyhnutnosti existencie rozhodnutia exekučného súdu o pripustení zmeny účastníka exekučného konania, ktoré sa začalo pred 1. februárom 2002, na ktorom založil svoje rozhodnutie o zamietnutí jej námietok proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie, nevykazuje znaky odklonu od ustálenej judikatúry, ktorým sťažovateľka odôvodňovala porušenie princípu právnej istoty. Uvedený záver okresného súdu vyhodnotil ústavný súd v okolnostiach prejednávanej veci ako ústavne udržateľný.

20. Sťažovateľka ďalej namieta aj nesprávny výklad a aplikáciu § 6 ods. 4 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. týkajúce sa včasnosti zápisu exekúcie do Centrálného registra exekúcií, podľa ktorého exekútor nemá nárok na náhradu paušálnych trov, ak ide o starú exekúciu, ktorá nebola zapísaná v centrálnom registri exekúcií. A to v spojení s odkazovaným § 243d ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekútor povinný do 30. júna 2016 vykonať zápis všetkých právoplatne neskončených exekúcií, v ktorých mu súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, do registra exekúcií; táto povinnosť platí aj pre zástupcu, náhradníka a nástupcu exekútora.

21. Okresný súd v bode 11 uznesenia ustálil, že z gramatického výkladu predmetného ustanovenia vyplýva, že dôvodom nepriznania trov starej exekúcie je skutočnosť, že stará exekúcia nebola zapísaná v centrálnom registri exekúcií. Pričom pre nepriznanie trov starej exekúcie nie je rozhodujúca „včasnosť“ jeho zápisu. Podľa okresného súdu zákon č. 233/2019 Z. z. (účinný od 1. januára 2020, pozn.) nemôže z dôvodu zákazu retroaktivity spájať určité právne následky s už prípadne skorším porušením povinnosti (do 30. júna 2016, pozn.). Exekúcia bola v centrálnom registri exekúcií riadne zapísaná. Túto skutočnosť sťažovateľka v námietkach nerozporovala. Tvrdila iba, že nie je zjavné, či zápis exekúcie v centrálnom registri bol vykonaný do 30. júna 2016. Okresný súd svoj záver odôvodnil aj tým, že včasnosť zápisu ku akémukoľvek dňu nie je možné z registra ani zistiť, pretože to nie je povinne zapisovaný údaj. Preukázanie splnenia podmienky

včasnej evidencii starej exekúcie v centrálnom registri exekúcií v upovedomení o zastavení starej exekúcie zákon č. 233/2019 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 2 nepožaduje, a teda táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť a nepreskúmateľnosť upovedomenia v časti nároku súdneho exekútora na paušálne trovy. Lustráciou v registri okresný súd zistil, že exekučné konanie je tam skutočne zapísané, preto nemal dôvod pochybovať o včasnosti tohto zápisu, pokiaľ nie je hodnoverne preukázaný opak zo strany sťažovateľky.

22. Ústavný súd konštatuje, že touto námietkou sa okresný súd v napadnutom uznesení riadne zaoberal a jeho závery o interpretácii a aplikácii § 6 ods. 4 písm. b) zákona č. 233/2019 Z. z. v sťažovateľkinej veci považuje ústavný súd za ústavne udržateľné.

23. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil, že by sa okresný súd s podanými námietkami sťažovateľky vysporiadal nedostatočne. Na tom nemôže nič zmeniť ani námietka sťažovateľky spočívajúca v tom, že o jej námietkach nerozhodoval vyšší súdny úradník, ale priamo sudca. Hoci sa javí, že okresný súd porušil zákonom stanovený postup (§ 10 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z.), je potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou zaručeného základného práva. V tomto ohľade ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Inými slovami, ústavný súd nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou zaručeného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

24. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že už v uznesení č. k. PL. ÚS 10/2019-11 z 30. januára 2019 (pozri aj napr. I. ÚS 402/2021) *mutatis mutandis* uviedol, že nemožno *a priori* vylúčiť, že by o výške náhrady trov konania nemohol rozhodnúť aj sudca. Môže to vyplývať napríklad z personálneho obsadenia okresného súdu, keď na súde nebude pôsobiť žiadny vyšší súdny úradník, alebo v prípade, že sa poverenie na rozhodovanie o výške náhrady trov konania konkrétne vyššiemu súdnemu úradníkovi neuvedie do rozvrhu práce. Napriek kogentnosti § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku takéto rozhodnutie sudcu spĺňa všetky atribúty súdneho rozhodnutia. Problém by mohol vzniknúť len v tom, že proti rozhodnutiu sudcu o výške náhrady trov konania by nebolo prípustné odvolanie, avšak z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštancné s výnimkou vecí trestných, pri ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Článok 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súde vyššej inštancie negarantuje (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Monnell a Morris proti Spojenému kráľovstvu z 2. 3. 1987, sťažnosť č. 9562/81 a č. 9818/82, § 56) a dvojinštancnosť, ako vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania.

25. V dvojinštancnosti treba vidieť najmä prejav úsilia minimalizovať možné pochybenia v rozhodnutiach súdov prvej inštancie, ktoré je súčasne opodstatnené aj za cenu predĺženia konania

(o dobu odvolacieho konania), ako aj za cenu jeho predrazenia (o trovy odvolacieho konania) (I. ÚS 389/2017). Keďže rozhodnutie sudcu okresného súdu, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že porušenie procesných predpisov v postupe okresného súdu, keď namiesto vyššieho súdneho úradníka rozhodoval sudca, nedosiahlo takú intenzitu, ktorá by mohla mať ústavnoprávny rozmer alebo by bola spôsobilá relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedený záver možno aplikovať aj na skutočnosť, že okresný súd, tak ako tvrdila sťažovateľka, neposkytol na jej argument týkajúci sa aplikácie § 235 ods. 2 Exekučného poriadku konkrétnu odpoveď, no s odkazom na ustálenú judikatúru všeobecných súdov by ani prípadné odstránenie tohto nedostatku nebolo spôsobilé privodiť pre sťažovateľku priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

26. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré sťažovateľka namietala iba v súvislosti s argumentáciou k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia okresného súdu spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 12. januára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu